

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 4015200991
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4015200991.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: H. E. R. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX/XX, X. proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát, Piesková č. 32, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-68/2015-SK zo dňa 07. augusta 2015 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 224/2015-128 zo dňa 15. júna 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 224/2015-128 zo dňa 15. júna 2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-68/2015-SK zo dňa 07. augusta 2015, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu Nitra o spáchaní dopravného priestupku žalobcom, za ktorý mu bola uložená pokuta 40 eur.

Krajský súd dôvodil tým, že z predloženého administratívneho spisu (súčasťou ktorého je i spis prvostupňového správneho orgánu) zistil, že dňa 09. 02. 2014 o 13:21:15 hod. bol vyhotovený záznam z merania rýchlosti cestným laserovým rýchlomerom TruCam (sériové číslo: TC001171, ktorý mal certifikát o overení platný do 21. 10. 2014) u vozidla s evidenčným číslom X., s ktorým jazdil žalobca, pričom mu bola nameraná rýchlosť 108 km/hod. pri dovolenej rýchlosti 90 km/hod. Na zázname je uvedené meno K. D. a súradnice miesta merania GPS (zemepisná šírka a dĺžka). V ten istý deň bol spísaný úradný záznam z hliadkovej činnosti polície, z ktorého vyplýva, že hliadka Okresného dopravného inšpektorátu v Rožňave v zložení vodič nstržm. J. G. a veliteľ hliadky práp. K. D. vykonávajúca hliadkovú činnosť dňa 09. 02. 2014 a meranie rýchlosti v úseku štátnej cesty I/50 pri obci

P. o 13:21 hod. na tejto ceste namerala prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti 90 km/hod. motorovým vozidlom VW GOLF s evidenčným číslom X., a to o 18 km/hod. Vodič vozidla (žalobca) podľa úradného záznamu uviedol, že sa ponáhľal s priateľkou k lekárovi. V ten istý deň, t. j. 09. 02. 2014 bola spísaná i správa o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, v ktorej je uvedené, že vodič motorového vozidla s evidenčným číslom X. jazdil dňa 09. 02. 2014 o 13:21 hod. po ceste I/50 smerom od Košíc do Rožňavy a pri obci P. prekročil povolenú rýchlosť 90 km/hod. o 18 km/hod., a takto porušil ust. § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čím sa dopustil priestupku podľa ust. § 22 ods. 1, písm. l/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa správy o výsledku objasňovania priestupku žalobca uviedol, že spáchania priestupku si nie je vedomý, nakoľko sa ponáhľal s priateľkou k lekárovi.

Krajský súd ďalej poukázal, že dňa 17. 03. 2014 bol vydaný rozkaz o uložení sankcie za priestupok a žalobca bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa ust. § 22 ods. 1, písm. l/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pričom podľa ust. § 22 ods. 3 tohto zákona a s poukazom na ust. § 7 tohto zákona mu ako sankcia bola uložená pokuta 40,- eur. Proti rozkazu podal žalobca odpor.

Z odôvodnenia krajského súdu ďalej vyplýva, že žalobca bol následne upovedomený o začatí konania a predvolaním zo dňa 29. 04. 2014 predvolaný ako obvinený z priestupku na prejednanie dopravného priestupku podľa ust. § 22 ods. 1, písm. l/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s tým, že sa jedná o priestupok zo dňa 09. 02. 2014. Pojednávanie sa konalo dňa 27. 05. 2014 za účasti žalobcu ako obvineného z priestupku, ktorý poukázal na dôvody podania odporu a opätovne uviedol, že nespochybňuje a nepopiera svoje konanie, že prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť, ale poukazoval na ust. § 2 ods. 2 vyššie citovaného zákona, na čo hliadajúci policajti neprihliadali. Zotrval na tom, že priestupok nebol dostatočne objasnený, nakoľko neboli zistené okolnosti, za akých bol skutok spáchaný (nebola ustálená a vypočutá svedkyňa, nebolo obhliadnuté sedadlo, na ktorom sedela). V ten istý deň, t. j. 27. 05. 2014 správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie o priestupku č. p.: ORPZ-NR-OD12-206/2014-Pr, ktorým žalobcu označil, že svojím konaním porušil ust. § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1, písm. l/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Ako sankcia mu podľa ust. § 22 ods. 2, písm. f/ vyššie citovaného zákona bola uložená pokuta 40,- eur.

Krajský súd následne vo svojom odôvodnení konštatoval, že proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie zo dňa 25. 06. 2014, ktoré doplnil v podaní zo dňa 03. 07. 2014. Žalovaný o podanom odvolaní rozhodol dňa 22. 08. 2014 tak, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 27. 05. 2014 zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Následne krajský súd zo spisového materiálu zistil, že žalobca bol vyzvaný na predloženie lekárskej správy zo dňa 09. 02. 2014 na preukázanie ošetrenia jeho spolujazdkyne, ako i oznámenie jej osobných údajov. Žalobca oznámil, že takouto správou nedisponuje a nemá ani žiadnu povinnosť takúto správu žiadať od priateľky, ktorú pozná pod menom N. (A.) J., 37 ročná, z Doneckej oblasti.

Krajský súd ďalej uviedol, že z úradného záznamu zo dňa 22. 10. 2014 zamestnankyňa Nemocnice s poliklinikou R. v K., a.s. uviedla, že dňa 09. 02. 2014 nebola na žiadnom oddelení nemocnice ošetrená osoba menom N. (A.) J., 37 ročná, Doneck, Ukrajina a takisto nebola ani hospitalizovaná. Ďalej bolo zistené, že takáto osoba nemohla byť ošetrená ani v súkromných ambulanciách v Rožňave, nakoľko dňa 09. 02. 2014 bola nedeľa a súkromné ambulancie v nedeľu neordinujú. Riaditeľ Nemocnice s poliklinikou R. K., a.s. v podaní zo dňa 05. 11. 2014 potvrdil, že dňa 09. 02. 2014 nebola na ÚPS ambulanciách ošetrená žiadna osoba ženského pohlavia ukrajinskej národnosti.

Ďalšie pojednávanie v priestupkovej veci žalobcu sa uskutočnilo dňa 19. 12. 2014, pričom žalobca na tomto pojednávaní navrhol doplniť dôkazy, čo zhrnul pod bodmi 1 až 16.

Z odôvodnenia krajského súdu vyplýva, že z predložených materiálov je zjavné, že do spisu bola zadovážená dokumentácia týkajúca sa laserového merača rýchlosti TruCam, užívateľský manuál, certifikácia typu meradla Micro Digi-Cam, LTI 20-20, TruCam zo dňa 08. 09. 2011 s platnosťou do 07. 10. 2019, záručný list, osvedčenie zo dňa 25. 02. 2013, o tom že nstržm. G. absolvoval doplňujúci kurz k dokumentovaniu dopravných priestupkov meračmi rýchlosti v rozsahu 18 hodín, osvedčenie zo dňa 04. 09. 2014 o tom, že práp. D. absolvoval základný doplňujúci kurz obsluhy laserového merača rýchlosti MDC LTI 20-20 TruCam v rozsahu 8 hodín, zápisnice o výsluchu svedkov J. G. a K. D. zo dňa 10. 02. 2015 k priestupku zo dňa 09. 02. 2014, ktorého sa mal dopustiť žalobca na štátnej ceste I/50 pri obci P., ktorí sa vyjadrili tak, že s odstupom času a veľké množstvo priestupkov si na predmetný priestupok nespomínajú. Taktiež bola zadovážená listina zo dňa 10. 01. 2013 z Okresného riaditeľstva PZ v K., Okresného dopravného inšpektorátu K. s označením „Hodnotenie práce za mesiac december 2012, konané dňa 10. 01. 2013“, ktorého sa podľa prezenčnej listiny zúčastnil i práp. K. D. a programom ktorého bolo i preškolenie interných noriem, nariadení, pokynov, usmernení, medzi ktorými bol i pokyn riaditeľa ODP PPZ č. 2/2012 o postupe útvarov policajného zboru pri používaní cestných rýchlomerov (bod 13).

Ďalšie pojednávanie so žalobcom sa konalo dňa 06. 05. 2015 a 12. 06. 2015, pričom žalobca bol oboznámený s priebehom doterajšieho konania a zadováženými listinnými dokladmi a uviedol, že práp. D. v deň, keď obsluhoval meracie zariadenie, ktorým bolo deklarované prekročenie rýchlosti, nemal absolvovaný základný kurz na obsluhu laserového merača rýchlosti MDC LTI 20-20 TruCam, pričom mal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. V ten istý deň, t. j. 12. 06. 2015 správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie o priestupku č. p.: ORPZ-NR-OD12-206/2014-Pr, z výrokovej časti ktorého vyplýva, že žalobca bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1, písm. l/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Ako sankcia mu podľa ust. § 22 ods. 2, písm. f/ vyššie citovaného zákona bola uložená pokuta 40,- eur.

Následne z odôvodnenia krajského súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca obsiahle odvolanie (v podstate totožné s dôvodmi podanej žaloby), o ktorom žalovaný rozhodol dňa 07. 08. 2015 pod č. KRPZ-NR-KDI-68/2015-SK tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 12. 06. 2015 potvrdil.

S poukazom na uvedené krajský súd pri preskúvaní rozhodnutia žalovaného zo dňa 07. 08. 2015 poukazuje na to, že vychádzal výlučne z obsahu podanej žaloby, v ktorej žalobca nepoprel prekročenie rýchlosti na meranom úseku cesty č. I/50 pri obci P., ale namietal, že správne orgány sa nezaoberali dôvodmi prekročenia rýchlosti, ktorého sa dopustil v krajnej núdzi, keď sa s priateľkou - spolujazdkyňou ponáhlal do nemocnice, taktiež namietal, že priestupok nebol dostatočne zdokumentovaný. Neskôr žalobca namietal, že službukonajúci policajt, ktorý dňa 09. 02. 2014 vykonával meranie rýchlosti nebol preškolený a oboznámený s prístrojom, ktorý v uvedený deň použil a rýchlosť jeho vozidla navrhoval určiť na základe znaleckého dokazovania.

Krajský súd vo svojom odôvodnení vyvodil, že zo spisového materiálu a z predloženej fotodokumentácie je nepochybné, že žalobca svojim konaním porušil ust. § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22, ods. 1, písm. l/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, teda iným konaním, ako sa uvádza v ust. § 22 ods. 1, písm. a/ až k/ tohto zákona, porušil všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, t. j. zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a konkrétne ust. § 16 ods. 2 tohto zákona. Žalobca prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti v danom úseku cesty v priebehu celého konania nepoprel, ale naopak prekročenie rýchlosti potvrdzoval.

Vychádzajúc z odôvodnenia Krajský súd v Nitre žalobcovi námietku, že jeho konanie (prekročenie

najvyššej povolenej rýchlosti) vykazovalo znaky krajnej núdze neuznal, teda nestotožnil sa so žalobcovým názorom. Zo spisového materiálu je evidentné, že aj keď bol žalobca vyzvaný na predloženie dôkazov, ktoré by preukazovali, že by bola jeho spolujazdkyňa ošetrovaná v zdravotníckom zariadení (v nemocnici) v priebehu priestupkového konania tak však nespravil a potrebné dôkazy nepredložil. Správny orgán prvého stupňa za účelom preverenia tvrdení žalobcu zistil, že dňa 09. 02. 2014 nebola v Nemocnici s poliklinikou R. K., a. s. ošetrovaná osoba s menom N. (A.) J., 37 ročná, z Donecka, Ukrajina, resp. osoba ženského pohlavia ukrajinskej národnosti, a to podľa záznamu zo dňa 22. 10. 2014 a stanoviska zo dňa 05. 11. 2014. Krajský súd pritom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 02. 2010 v konaní pod sp. zn. 6Sžo/94/2009.

Krajský súd vo svojom odôvodnení dal do pozornosti, že žalovaný sa v tomto prípade vysporiadal aj s ďalšími námietkami ako, že práp. D. nebol dňa 09. 02. 2014 oprávnený vykonávať meranie rýchlosti cestným laserovým rýchlomerom TruCam LTI 20/20, TC 001171, nakoľko nebol oboznámený a preškolený na jeho používanie, námietky týkajúce sa nedostatočného zistenia skutkového stavu, znaleckého dokazovania, skúmania navigačného zariadenia GPS, vykonania konfrontácie, pričom súd dospel k záveru, že tieto námietky žalobcu uvedené v podanej žalobe nie sú dôvodné. Skutkový stav bol podľa názoru súdu dostatočne zistený a vyplýva z vykonaného dokazovania, ktorým bolo nepochybné preukázané, že žalobca ako vodič motorového vozidla prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť v danom úseku cesty, t. j. 90 km/hod., čo v priebehu konania nebolo sporné a čo žalobca sám potvrdzoval a čo preukazuje i fotodokumentácia nachádzajúca sa v administratívnom spise.

Podľa názoru Krajského súdu v Nitre správne orgány dostatočným spôsobom zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver, pričom ich rozhodnutia sú vecne správne a zákonu zodpovedajúce. Taktiež bol dodržaný i procesný postup vo vzťahu k žalobcovi, ktorý bol po skončení objasňovania priestupku riadne predvolaný na ústne pojednávanie, na ktorom mu bolo oznámené, že je obvinený zo spáchania konkrétneho priestupku, ku ktorému mal možnosť sa vyjadriť, bol oboznámený s podkladmi rozhodnutia a spôsobom ich získania, čo potvrdil i svojím podpisom. Skutočnosť, že žalobca nebol upovedomený o výsluchu svedkov (členov policajnej hliadky, ktorá dňa 09. 02. 2014 vykonávala meranie rýchlosti), podľa názoru krajského súdu nespôsobuje nezákonnosť postupu a žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, nakoľko nemajú žiadnu dôkaznú, resp. výpovednú hodnotu.

K navrhnutému dôkazu žalobcu vo svojom podaní zo dňa 16. 02. 2016, aby bola vypočítaná ako svedkyňa príslušníčka polície kpt. E.. R., krajský súd zaujal stanovisko, že predmetom tohto konania nebolo riešiť prípadné previnenie príslušníka polície práp. D. pri objasňovaní dopravného priestupku žalobcu, ktoré malo spočívať v tom, že do správy o výsledku objasňovania priestupku neuviedol ako svedkyňu spolujazdkyňu žalobcu.

Vychádzajúc z uvedeného Krajský súd v Nitre žalobu zamietol podľa ust. § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodne podanú, nakoľko nezistil žiadny zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia žalovaného.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie krajského súdu a to v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, najmä z dôvodu vyporiadania sa so všetkými vadami, ktorými celé konanie trpí.

V odvolaní žalobca namietal konanie krajského súdu a to tým, že sa nevyporiadal s hmotnoprávnymi a procesnými pochybeniami prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu.

Poukázal na skutočnosť, že v danom meranom úseku mal prekročiť najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy 90 km/h o 18 km/h., s prihliadnutím na dovolenú chybu cestného laserového rýchlomera +/- 3 % nad 100 km/h. S prihliadnutím na dovolenú chybu meradla rýchlosti došlo k preukázateľnej prekročenej rýchlosti o 15 km/h., teda rýchlosť jazdy bola 105 km/h, čo bolo zaznamenané cestným laserovým

rýchlomerom zn. Tru Cam LTI 20/20 č. TC 001171. Svoje tvrdenie opiera o fakt, že sa v tomto prípade nejednalo o konanie, ktoré by zakladalo priestupok (§ 2 ods. 2 písm. b zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení). Poukázal na judikatúru R10/1980 ako aj na judikatúru trestného práva hmotného, a to protiprávneho konania neposkytnutia pomoci (§ 177 TZ).

Ďalej uviedol, že v daný deň mal vo vozidle spolujazdkyňu, avšak policajt OVS ODI OR PZ prap. K. D. si nesplnil svoje základné povinnosti policajta. Poukázal na dôkaz, ktorý mu bol zaslaný prípisom zo dňa 17. 12. 2015, a to výsledok šetrenia zástupcu riaditeľa okresného riaditeľstva PZ v K. pplk. A. J. P., sp. zn.: ORPZ-VO-209-002/2015 zo dňa 31. 8. 2015. Poukázal aj na skutočnosť, že referent OVS ODI OR PZ K. prap. D. v dobe a čase, kedy používal cestný laserový rýchlomerom zn. Tru Cam LTI 20/20 č. TC 001171, nemal vydané osvedčenie, čo je potvrdené v personálnom spise príslušníka policajného zboru a ani v žiadnej inej evidencii v rámci Ministerstva vnútra Slovenskej republiky alebo Prezídia Policajného zboru sa nenachádza hodnoverný doklad o tom, že menovaný policajt bol odborne spôsobilý používať uvedené technické zariadenie. Osvedčenie o absolvovaní kurzu o obsluhu laserového merača rýchlosti MDC LTI 20-20 Tru Cam v rozsahu 8 hodín, bolo vydané až dňa 08. 10. 2014 prap. K. D. na základe Vzdelávacieho projektu akreditovaného na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky dňa 8. júla 2014 evidovaný pod číslom: SPOU-CVP-1-021/2014-PR.

Žalobca namietal aj tú skutočnosť, že sa krajský súd nevyporiadal s tým, že druhý člen hliadky nstržm. G. mal v tom čase platné osvedčenie oprávňujúce ho k používaniu predmetného laserového merača rýchlosti. Argumentácia žalovaného, že v tom čase na základe pokynu Prezidenta Policajného zboru postačovalo preškolenie nadriadeným, je zavádzajúce. Krajský súd sa s týmto rozporom a nelogickým argumentom nevyporiadal. Obmedzil sa len na konštatovanie spočívajúce v opakovaní tvrdenia žalovaného. Pritom je nesporné, že technické zariadenie v zmysle všeobecne záväznej právnej normy a to predpisu č. 210/2000 Z. z. vyhlášky Úradu pre normalizáciu, metrologiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky o meradlách a metrologickej kontrole, môže obsluhovať len osoba odborne vyškolená a preskúšaná. Ak je pravdou to, čo tvrdí žalovaný, z akého dôvodu nevystavil nadriadený policajta referenta OVS prap. D. doklad o tom, že menovaný bol nielen preškolený, ale aj skutočne zvládol problematiku obsluhy tohto spomínaného meracieho zariadenia. Preškolenie totiž neznamená spôsobilosť. Spôsobilosť musí byť preukázaná preskúšaním a vydaním adekvátneho dokladu/certifikátu. Ak teda druhý člen hliadky nstržm. G. osvedčenie mal, a prap. D. takéto osvedčenie nemal, je preukázateľné, že nebol spôsobilý na obsluhu cestného laserového rýchlomera zn. Tru Cam LTI 20/20 č. TC 001171.

Žalobca ďalej namietal porušenie, resp. obídenie ustanovenia § 33 zákona č. 71/1967 Zb. (správneho poriadku), pričom poukázal na článok 6 Dohovoru, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že konanie a rozhodovanie v predmetnej veci bolo vecne správne a zákonné. Navrhol, aby najvyšší súd dospel k záveru, že konanie vo veci č. KRPZ-NR-KDI-68/2015-SK je v súlade so zákonom. Poukázal na to, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti a námietky, ale len opakovane poukázal na konanie v krajnej núdzi poukazujúc na judikatúru z trestného práva hmotného a postup hliadky policajného zboru na mieste spáchania priestupku. K časti odvolania, kde žalobca poukázal na skutočnosť, že krajský súd nebral pochybenia prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu do úvahy, žalovaný len opakovane uviedol, že vo veci, ktorá bola predmetom správneho konania bolo konané v súlade so zákonom SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Pri rozhodovaní sa vychádzalo zo spoľahlivo zisteného stavu veci, pričom bola správne posúdená dôkazná situácia, všetky dostupné dôkazy boli zhodnotené, a tým bolo dostatočne preukázané spáchanie priestupku žalobcom, čo konštatoval aj Krajský súd v Nitre. K tvrdeniam žalobcu, že referent prap. D. v čase kedy používal cestný laserový rýchlomer nemal vydané osvedčenie t. j. nebol odborne spôsobilý používať technické zariadenie žalovaný uviedol, že v čase spáchania priestupku žalobcom bol v platnosti pokyn riaditeľa Odboru dopravnej polície Prezídia Policajného zboru (ODP P PZ) č. 2/2012 o postupe útvarov Policajného zboru pri používaní cestných rýchlomerov, s ktorým bol policajt prap. D. oboznámený a preškolený dňa 10. 01. 2013. V súvislosti s tým žalovaný dal do pozornosti, že z pokynu

riaditeľa ODP P PZ č. 2/2012 okrem iného vyplýva, že oboznámenie policajtov s obsluhou a technickými parametrami rýchlomerov vykonávajú policajti poverení nadriadeným, alebo stredné odborné školy policajného zboru, alebo pracovníci servisu. Ďalej pre ozrejenie uviedol, že v zmysle pokynov nadriadeného orgánu sa museli príslušníci policajného zboru zaradiť na úseku výkonu služby zúčastniť kurzu v predstihu (t. j. pred účinnosťou nového interného aktu), aby bolo možné vykonávať dohľad nad bezpečnosťou a plynulosťou v cestnej premávke nepretržite.

Žalovaný neopomenul ani osvedčenie nstržm. G., na ktoré žalobca opakovanie poukazoval. V tejto súvislosti uviedol, že práp. G. absolvoval v dobe od 07.01.2013 do 03.04.2013 pomaturitné zdokonaľovacie denné štúdium v Strednej odbornej škole Policajného zboru Bratislava, zameranie dopravná polícia. Počas predmetného štúdia sa zúčastnil množstva výučbových kurzov, realizovaných na základe vzdelávacích projektov (vychádzajúc z osnovy pre daný typ štúdia). Jedným z takýchto kurzov bol aj doplňujúci kurz k dokumentovaniu dopravných priestupkov cestnými rýchlomermi, ktorého sa okrem iných študentov musel zúčastniť aj práp. G.. Uvedeným chcel žalovaný ozrejmiť len tú skutočnosť, prečo práp. G. absolvoval kurz napriek skutočnosti, že bol v platnosti pokyn riaditeľa ODP P PZ č. 2/2012, avšak opakovane zdôraznil, že osvedčenie práp. G. bolo v predmetnom konaní bezpredmetné a práp. D. bol v čase spáchania priestupku žalobcom odborne spôsobilý na obsluhu laserového merača rýchlosti v zmysle platných interných predpisov.

Vo vyjadrení žalovaný ďalej uviedol, že správne orgány, ktoré sa predmetnou vecou zaoberali, pri rozhodovaní správne posúdili dôkaznú situáciu, zhodnotili všetky dostupné dôkazy, dostatočne preukázali spáchanie, ako aj zavinenie priestupku žalobcom a svojím konaním mu neodopreli žiadne procesné práva a umožnili mu aktívne hájiť svoje práva a záujmy v zmysle správneho poriadku. Prílohou predmetného vyjadrenia je tiež inštruktáž k výkonu služby referentov oddelenia výkonu služby na deň 09. 02. 2014, z ktorej je jednoznačne zrejmé, že hliadka policajného zboru plnila úlohy v zmysle predmetnej inštruktáže, bola vyzbrojená a vyzbrojená v zmysle jej znenia.

Žalovaný mal vzhľadom na uvedené argumenty za to, že výrok prvostupňového rozhodnutia je dôvodný, nebolo zistené žiadne procesné pochybenie v konaní správneho orgánu, sankcia je uložená v zmysle zákona vzhľadom ku konaniu žalobcu v opodstatnenom rozsahu.

Na záver ešte žalovaný poukázal na námietky žalobcu, ktoré sa týkali pochybenia prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu, čo ale bolo pre dané konanie bezpredmetné, lebo porušenie interných právnych predpisov nemalo žiadny vplyv na priestupok žalobcu spáchaný v cestnej premávke, pričom uvedeným neboli porušené žiadne procesné práva žalobcu.

Dňom 1. 7. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 OSP) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti súd skúma, či

žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky t. j. najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 244 ods. 1 OSP súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že predmetom súdneho preskúmacieho konania je rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-68/2015-SK zo dňa 07. 08. 2015, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Nitre č. ORPZ-NR-ODI2-206/2014-Pr zo dňa 12. 06. 2015 o priestupku, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l), ods. 2 písm. f) zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 09. 02. 2014 v čase okolo 13:21 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky VW Golf, EČ: X. po štátnej ceste I/50 v smere od Košíc na K., žalobcovi v danom úseku bola nameraná rýchlosť 108 km/hod pri dovolenej rýchlosti 90 km/hod, teda o 18 km/hod. viac.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že v preskúmanej veci nebolo sporné, že žalobca dňa 09. 02. 2014 v čase o 13:21:15 hod. bol vyhotovený záznam z merania rýchlosti cestným laserovým rýchlomerom TruCam (sériové číslo: TC001171, ktorý mal certifikát o overení platný do 21. 10. 2014) u vozidla s evidenčným číslom NR 940GH, s ktorým jazdil žalobca, pričom mu bola nameraná rýchlosť 108 km/hod. pri dovolenej rýchlosti 90 km/hod. Na zázname je uvedené meno K. D. a súradnice miesta merania GPS (zemepisná šírka a dĺžka), a to v úseku štátnej cesty I/50 pri obci P.. Po vyhodnotení všetkých zadovážených dôkazov v konaní odvolací súd dospel k záveru, že správny orgán správne rozhodol, keď žalobcu uznal vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l), ods. 2 písm. f) zákona o priestupkoch. Najvyšší súd konštatuje, že sankcia zodpovedá účelu zákona, plní výchovný cieľ, je primeraná a opodstatnená. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že v predmetnom konaní sa opiera o § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, ako aj o krajnú núdzu, tu sa najvyšší súd stotožnil so závermi Krajského súdu v Nitre. O krajnú núdzu mohlo ísť iba v prípade, ak zdravotný stav vyžadoval okamžité ošetrenie, ktoré nebolo možné zabezpečiť iným spôsobom. V danom prípade však nemohlo ísť o stav krajnej núdze, nakoľko ako uviedol sám žalobca, spolujazdkyňa - cudziu štátnu príslušníčku po príchode do K. vysadil pred nemocnicou, odišiel do obchodného domu Tesco kúpiť čistiace prostriedky, uterák a tampóny, potom sa približne o 20 až 30 minút vrátil pred nemocnicu, čistil predné sedadlo, počkal pár minút, spolujazdkyňa vyšla z budovy, sadla si na zadné sedadlo auta a pokračovali smerom na Nitru.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že správne orgány postupovali náležite v intenciách vyššie citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav veci, vyhodnotili vykonané dôkazy v rozhodnutiach a ich právne závery považuje súd za správne.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý mal za preukázané, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej OSP.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku, ktorý sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov k týmto námietkam. Najvyšší súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozsudku krajského súdu, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si preto aj najvyšší súd osvojil.

Preto najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil, odkazujúc súčasne na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po

stránke skutkovej aj právnej vyporiadal. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, (podľa ktorého k sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody) najvyšší súd v danej veci nevzhladol dôvody na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v tomto konaní právo na náhradu trov neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.